

Друзі,

Для мене честь і радість бути сьогодні присутнім у цій залі. Честь бо тут зібралися ті, хто любить і підтримує Україну. Радість бо я знову тут, у місті, що радо прийняло мене у 2022 році. Тоді я вимушений був залишити свій дім, своїх батьків, свою роботу в Україні через війну. Я приїхав до Норвегії, до муттака в Люнгалі зовсім не розуміючи, що буде далі зі мною та з Україною. Люди Люнгалі підтримали мене, зігріли теплим словом, надали перший прихисток. Тут я почув перші слова норвезькою. Вже згодом стало відомо, що Люнгал підписав договір про співпрацю з містом Кривий Ріг, що на моїй рідній Дніпропетровщині. Я знаю, наскільки важлива допомога Люнгалу для моїх земляків. Тож, спершу ніж приступити до власне теми мого виступу, я хотів би висловити слова подяка від влади Кривого Рогу за допомогу та підтримку. Ця допомога - безцінна.

Сьогодні я повернувся до Люнгалу з усвідомленням своєї місії, свого завдання в ці непрості часи - доносити до людей в Норвегії, в Європі та всьому світі інформацію про події в Україні.

Я хотів би розповісти вам про роботу українських журналістів під час війни. Ви все побачите на власні очі з відео, що підготовлені Національною спілкою журналістів України та з презентації про діяльність Центрів журналістської солідарності. Я не хочу обтяжувати вас цифрами, але правда життя така, що журналісти теж гинуть на цій війні, втрачають домівки, засоби до існування, іноді й занепадають духом і тоді їм потрібна ще й психологічна допомога. Сподіваюся, що побачене та почуте не залишить вас байдужими та разом ми зможемо організувати бодай невеличку допомогу для українських журналістів - це можуть бути вживані чи нові ноутбуки, повербанки, телефони з можливістю виходити в інтернет. Вірю, що разом ми - сила.

Venner,

Det er en ære og en glede for meg å være til stede i denne salen i dag. Det er en ære fordi de som elsker og støtter Ukraina har samlet seg her. Jeg er glad fordi jeg er her igjen, i byen som ønsket meg velkommen i 2022. Da ble jeg tvunget til å forlate hjemmet mitt, foreldrene mine, arbeidet mitt i Ukraina på grunn av krigen.

Jeg kom til Norge, til mottak i Lyngdal, og skjønnte ikke i det hele tatt hva som skulle skje videre med meg og med Ukraina. Lyngdølinger støttet meg, varmet meg med gode ord og ga det første ly. Her hørte jeg de første ordene på norsk. Senere ble det kjent at Lyngdal signerte en Solidaritet og Partnerskapsavtale med byen Kryvyi Rih, som ligger i min hjemlige Dnipropetrovsk-region. Jeg vet hvor viktig Lyngdals hjelp er for mine landsmenn. Så før jeg går videre til det faktiske emnet for talen min, vil jeg gjerne uttrykke min takk fra myndighetene i Kryvyi Rih for deres hjelp og støtte. Denne hjelpen er uvurderlig.

I dag reiste jeg tilbake til Lyngdal med bevissthet om mitt oppdrag, min oppgave i disse vanskelige tider – å formidle informasjon om hendelsene i Ukraina til mennesker i Norge, Europa og hele verden.

Jeg vil gjerne fortelle deg om arbeidet til ukrainske journalister under krigen. Du vil se alt med egne øyne fra videoen utarbeidet av den nasjonale ukrainske journalistforbund og fra presentasjonen om aktivitetene til Centers of Journalistic Solidarity. Jeg vil ikke belaste deg med tall, men sannheten i livet er at journalister også dør i denne krigen, mister hjemmene sine, levebrødet, noen ganger mister de ånden og da trenger de også psykologhjelp. Jeg håper at det du så og hørte ikke vil gjøre deg likegyldig, og sammen vil vi være i stand til å organisere i det minste litt hjelp for ukrainske journalister - det kan brukes eller nye bærbare datamaskiner, minibanker, telefoner med muligheten til å få tilgang til Internett.

Jeg tror at sammen er vi sterke.